

Posudek diplomové práce

Diplomand: Monika Zrůstová
Studijní obor: španělština
Téma práce: *Povídková tvorba Juana Carlose Onettiho z let 1933-1950*
Rozsah: 97 str.
Vedoucí: Doc. PhDr. Hedvika Vydrová
Oponent: PhDr. Anežka Charvátová
Datum obhajoby: 24. 1. 2006

Práce Moniky Zrústové již svým rozsahem překračuje běžné diplomové práce. Přitom stačí pohlédnout na strukturaci práce, abychom se ujistili, že se autorce text „nevymkl z ruky“, ale že jde naopak o cílevědomě a uceleně budovanou stavbu.

Uruguayskému prozaikovi Juanu Carlosu Onettimu byla věnována rozsáhlá kritická literatura (dokonce i na půdě FF UK vzniklo několik diplomových prací zabývajících se jeho dílem) a není tudíž snadné přinést nějaký nový pohled. Diplomandka se solidně seznámila s jistou reprezentativní výsečí onettiovské kritiky a s její pomocí se úspěšně pokusila o vlastní reflexi Onettiho díla. Vybrala si povídkovou tvorbu z počátečního období Onettiho tvorby. Zdůvodnění žánrového i chronologického vymezení je přesvědčivé: v prvních povídkových textech se rodí poetika Onettiho výpravného světa a rok 1950, v němž vychází román *La vida breve* (Krátký život), v něm skutečně představuje výrazný předěl (i když nepochybuji o tom, že pokusení přesáhnout toto časové vymezení a sledovat, jak se počáteční texty proměňují a zároveň integrují do textů pozdějších, bylo velké).

Rozvržení práce je inteligentní a v mnoha ohledech netradiční. Diplomandka se vyhnula obvyklým úvodním přehledům života a díla a aniž by čtenáře nechala tápat, pokud jde o základní informace o Onettiho době, jeho životních osudech a charakteru jeho tvorby, vělenila je do „Úvodu“, v němž však zároveň představila základní perspektivu, z níž chce Onettiho texty analyzovat a interpretovat: jeho subjektivismus, zahrnující vztah k dějinnosti, ke společenské skutečnosti, k individuu a především k psaní.

Další čtyři oddíly práce jsou pak neobyčejně koherentně vystavěny a propojeny. V kapitole věnované „Rodící se poetice vyprávění“ jsou postiženy hlavní stavební prvky Onettiho výpravného světa: postavy, vyprávěč a prostor, které se v nové perspektivě objeví při zkoumání tématických okruhů (znamenitě soustředěných na otázky plynutí času a snění). Všechny tyto stavební prvky jsou pak znovu nahlédnuty při analýze jednotlivých povídek. Diplomandka se dokázala vyhnout úskalí roztržitosti, které při práci s povídkovými soubory hrozí, ale také únavného opakování již řečeného. To, co již bylo řečeno, se v další prezentaci vždy objeví obohaceno o nový význam. Také práce s kritickými pracemi (Aínsa, Raynaudová, Kulinová, Rama, aj.) je poučená a odkazy na ně vesměs organicky zapojeny do vlastního rozboru.

Velice zajímavá je kapitola o Onettiho vztahu ke čtenáři. Diplomandka se sice i zde opírá o sekundární literaturu (Martínezová), ale dokáže se od ní odpoutat nebo postavit proti ní svůj vlastní názor (str. 72). Opět musím konstatovat, že autorka dovedně pracuje se všemi předchozími závěry a obohacuje je o nové možné významy (psaní a čtení jako procesy, v nichž vzniká příběh, snění jako metafikce, intertextualita).

„Závěr“ přehledně a soustředěně shrnuje základní rysy výpravné poetiky Onettiho prvních povídek (s důrazem na akt čtení, tedy roli čtenáře).

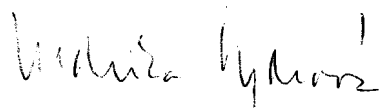
Připomínky mám pouze dílčí.

Věcné: druhá světová válka nevypukla ve 30. letech (str. 25).

K uvedené sekundární literatuře: v souhrnu použité literatury chybí jména autorů a tituly předmluv a doslovů k jednotlivým vydáním, na něž se diplomandka v práci odvolává (Ruffinelli, Vydrová). Stejně tak by bylo vhodné uvést jména autorů a tituly statí sborníků prací věnovaných Onettimu, na něž jsou v práci výslovné odkazy (Aínsa aj.).

Jazykové: nepochybně pod vlivem španělštiny nejsou vždy odděleny vložené věty čárkou. Také výraz kosifikace je přejat ze španělštiny. Ale chci zároveň zdůraznit, že jazykový výraz autorky je velice kultivovaný, práce je dobře formulovaná a přitom čtivá.

Práce přesahuje úroveň běžných diplomových prací a s radostí ji doporučuji k obhajobě.

Doc. PhDr. Hedvika Vydrová

V Praze 21. 1. 2006